

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 148. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613607760/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

i de omgivende Skove, kun en eneste Nattergal, som gyngede sig paa en smækker Rosenqvist, der strakte sig ned mod den blege Qvindes Bryst, hævde endnu høit sin Stemme.

»Hvor ere vi?« spurgte den unge Polak.

»Naar man vil fiske Perler, da maa man dukke paa det rette Sted,« sagde Dvergen, »ellers finder man kun Gruus og Sotang, du staaer nu ligeunder den Sø, hvorpaa du saa ofte har seilet.«

»Hvem er denne Qvinde?«

»Det er Polens Skytsaand; saalænge Nattergalen synger, kan hun ikke døe.«

»Naar vil hun vaagne?«

»Naar hendes Dromme vorde levende, naar Eders Tanker vorde til Daad.«

»Hvad er det for Blade der skiælve i Luften?«

»Det er de feige Hierter, der svigtede deres Føderland, og der nu bestandig maae skiælve over dets Grav, og tiene Fienden til Skiul.«

Da raslede det over deres Hoveder, og den unge Polak saae en kronet Kæmpeslange, der hang i et af Træerne med de skiælvende Blade, og han mærkede vel, at det var fra Slangens Svælg, at den søvndyssende Dunst udgik.

Pludselig slyngede det uhyre Dyr sig, som en Piiil, giennem Luften, og vilde gribe Nattergalen, men den svang sig saa høit i Vciret, at Slangen ikke kunde naae den.

»Over denne lille Fugl skal jeg ogsaa seire, lige som over alle de store,« sagde Slangen, i det den sank ned paa sin Bug i Græsset.

»Krybet finder Vei overalt paa Jorden, men i Luften taber det sin Kraft,« svarede en Stemme fra Liigkisten.

»Jeg kan endnu føre dig videre,« sagde Dvergen, i det han bøiede sig ned, og plukkede en rød Blomst,

der stod i Græsset.*) Med denne berørte han den unge Polak, hvorpaa de begge med stor Hurtighed svævede gennem Søen og Luften.

Noget efter standsede de paa en fremmed Kyst, og det forekom den unge Polak, som om han undertiden havde seet dette Sted i sine Drømme; Blomster, som vi her ikke kiende, spættede Markerne, Farverne vexlede hvert Øieblik, og mangfoldige Lys syntes at løbe over Engen. Et uhyre Hav grændsede hertil, der var giennemsigtigt, som Luft, Floder og rislende Bække kom ud af Skoven, og styrtede sig i Havet; i Floderne stode Sivlilier og andre Vandplanter, der paa enkelte Steder byggede en Bro over Bølgerne.

Da den unge Polak nærmede sig til Skoven, kom Vildtet ud deraf, og betragtede ham med kloge Blik, forunderlige Eventyr syntes at svæve under de gamle Træer, ja det forekom ham, som om milde Suk viftede ham i Møde, uden at han kunde see de Læber, hvorfra de udgik, og som om klare giennemtrængende Blik hvilede paa ham, uden at han kunde opdage de Øine, hvorfra de kom.

Da nærmede igjen Dvergen sig, og berørte hans Øine med den vidunderlige Blomst. Pludselig bortveg en Taage fra hans Blik, og han saae vingede Aalfer under Vandlilierne og Trærnes Blade, og det forekom ham, som om han hørte klare Stemmer, der hviskede: »Vi kiende dig vel, thi vi have tidt været i dine Skove; det er os, der væve det grønne Teppe, hvori Jorden svøber sig, det er os, som ride henad Engen paa Sommerfuglens Ryg, og dyppe de unge Roser i Morgenrøden, det er os der sætte Pletterne paa Slangens og den krybende Fiirbeens Skæl.

*) Formodentlig den Blomst Trojziele, om hvilken der fortælles vidunderlige Ting, blandt Andet, at man ved Hielp af den kan komme hvorhen man vil.